

Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

1. NOVEMBER 2014

Kakao for øregangen ...

Af Ove Eriksen

Det var i forbindelse med "Stafet for Livet" i 2013, at mange fik ørerne op for Sanne Gryholt Trio, da orkestret dengang var på scenen og spillede en times koncert under stafetten.

En lidt alternativ oplevelse, med et publikum, der fortrinsvis blot defilerede forbi på vej banen rundt. Men der var også nogle,

der blev grebet af musikken og blev hængende foran scenen, og det var dem, der foreslog musikgruppen at tage trioen på programmet i denne sæson.

At det var en god ide, er udenfor enhver diskussion. Og det gjorde helt sikkert også gruppen godt at komme "under tag" i Munkebo Kulturhus, og erstatte åben himmel og et flygtigt publikum med et særdeles lydhørt et af slagsen.

Det relativt lille lokale dannede nemlig en perfekt, intim ramme om en koncert, der med salig Jørgen Rygs ord var "ren kakao for øregangen", ikke mindst på grund af den herligt tilbagelænedede attitude, trioen lagde for dagen,

Men man kan heller ikke bedømme Sanne Gryholt Trio uden at give hovedpersonen, sangerinden Sanne Gryholt, et par ord med på vejen. På forhånd blev hendes stemme betegnet som smuk og kraftfuld og det kan der ikke indvendes det mindste imod. Faktisk var den langt mere end det, og i mange sekvenser gav den klokkerene klang mindelser om den amerikanske sangerinde Eva Cassidy.

Og Sanne Gryholt fik virkelig brug for sin store stemme, for gruppens repertoire er ualmindelig bredt. En gennemlæsning af sætlisten afslører nemlig, at ophavsmændene/-kvinderne til de enkelte numre spænder fra Caroline Henderson og Joni Mitchell over Aretha Franklin til Led Zeppelin.

En trio består jo helt åbenlyst af tre personer, og de to øvrige skal heller ikke glemmes: Poul Strøyer håndterede, hvad han kærligt betegnede som en "pædagog-guitar", og Bo Monrad spillede bas og mundharpe. Begge herrer bidrog med korsang undervejs, og Bo brillerede desuden som solist i Donovan-klassikeren "Mellow Yellow".

Som nævnt var vi vidt omkring i musikkens verden og det er ganske enkelt utroligt, så megen lyd, der kan komme ud af de få instrumenter. Men når de selv samme instrumenter bliver behandlet ordentlig, kan man forvente lidt af hvert.

De fleste numre på repertoiret var velkendte: fra Neil Youngs kæmpe produktion fik vi "Cowgirl in the Sand" og "Only Love Can Break Your Heart"; Caroline Henderson var repræsenteret med "Made In Europe" og "Keeper Of The Flame"; U2 havde leveret "One" og "When Love Comes To Town", Marvin Gaye "I Heard It Through The Grapevine" og "Valerie" var fra Amy Winehouses bagkatalog.

I den lidt mindre kendte afdeling var to numre fra Aretha Franklin, "Muddy Water" og "Baby, I Love You", Bob Dylans "Ring Them Bells", Tom Waitts "Temptation", "Master Blaster" af Stevie Wonder, Russ Ballards "Since You Been Gone" og "The Girl In The Other Room", som Elvis Costello har skrevet til sin kone, jazz-sangerinden Diana Krall.

Meget interessant var trioens helt personlige fortolkning af klassikeren "Unchained Melody", som nok bedst kendes fra filmen "Ghost" med Patrick Swayze og Demi Moore, hvor den synges af The Righteous Brothers. Det gjorde bestemt ingen skade på nummeret at blive omarrangeret.

Et par numre - også fra den mindre kendte afdeling - gjorde stort indtryk: Joni Mitchells smukke "A Case Of You" og "My Night To Howl", der stammer fra den relativt ukendte amerikanske sangerinde Lorrie Morgan.

Og så var det vanvittig spændende at høre, hvordan en nærmest akustisk gruppe kunne klare at spille Led Zeppelins udødelige "Stairway To Heaven". Det klarede de til og med kryds og slange (det giver kun mening for en 60+er ...), og selv hardcore zeppelinerne i selskabet måtte klappe anerkendende.

I afdelingen for bevægende numre hørte Pink Flyds "Shine On, You Crazy Diamond" hjemme. Et nummer, som Roger Waters skrev til sin gamle ven, gruppens første sanger, Syd Barrett, som tilbragte sine sidste mange år på sindssygehospital efter at have kikket for dybt i glasset med sjov medicin. Desuden Leonard Cohens "Hallelujah", som afsluttede første afdeling.

Helt uimodståeligt var ekstranummeret, Bette Midlers pragtfulde "The Rose", som Sanne Gryholts stærke stemme ydede fuld retfærdighed.

Alt i alt en fantastisk behagelig koncert, hvor tilhørerne kunne gå hjem med ro i sjælen og "kakao i øregangen".